

— Hallgasd csak! . . .

S boldogan húnyta le szemét.

A tocsogós, tavaszi mezőn csend volt és béke és reggel. Valami madár próbált versenyt szállni a vonattal. Egy kutya jött üvöltve a rohanó mozdonyal, de egy pillanat alatt eltűnt. A szél nyalta a vonatot, mint egy roppant nyelv. Messze a síneken felkelt a nap; ködös volt, piros és óriási. Seben kinyitotta a szemét s egy pillanatra meghökkent tőle. De aztán nyugodtan belenézett. Lehúzta a gózsíp fogantyúját és fűtyölt a szolgálati szabályzat szerint, mint állomások előtt szokott. Azt hitte, oda mennek . . .

Dallos Sándor.

Ó, HOGY TUD ÉGNI...

Ó, hogy tud égni egy kicsinyke seb,
Mit lelkünkön egy bolond óra mart!
Nemcsak az szenved, aki nagybeleg;
A tüske néha fájóbb, mint a kard!

Szép légvárunkat csak szellő rázta,
Csak egy szög volt, mi kiesett belül;
Mi haszna, hogy ép sok gerendája,
Ha mégis csak az egész összedül . . .

Hiába állod hősen, emberül
Harcodat, melybe célok láza hajt . . .
Hogyha lábadba egy tüske kerül,
Mégbénít fájón, jobban, mint a kard!

Rakovszky Menyhért.